og hans ægte Frihedssind, ham stadig deres Stemmer, indtil han i 1866 faldt for en grundtvigiansk Capellan Bærtelsen. Paa Rigsdagen kom Klein hurtig til at spille en betydelig Rolle. Hans klare og veltalende Foredrag, der var frit for Personligheder og kun holdt sig til Sagen, gjorde næsten altid stor Virkning, fordi man kunde være sikker paa, at han aldrig talte uden at yde et værdifuldt positivt Bidrag til Debatten, og til faa Talere have alle Partier lyttet med større Opmærksomhed. I det nationalliberale Parti betragtedes han snart som en af Førerne, og hans Arbeidsevne blev stærkt benyttet, idet han foruden at være et af de Medlemmer, som sjeldnest savnedes i Møderne, fik Sæde i mange Udvalg og i dem hyppigt maatte tage det overveiende Arbeide paa sig. At han under den ved Forfatningsstriden fremkaldte stærkt ophidsede Stemning ikke blev gjenvalgt, vakte derfor almindelig Beklagelse, og Kjøbenhavn skyndte sig at sætte ham ind i Landsthinget, for at ikke den lovgivende Forsamling ganske skulde savne hans Medvirkning. Det var dog kun under den korte Session i Sommeren 1866, at han havde Sæde i vort første Kammer, thi da han om Efteraaret modtog en Opfordring til at stille sig i Thisted til Folkethinget, efterkom han denne og blev valgt. Han repræsenterede kun Thisted i denne ene Valgperiode, thi Capitain Jagd slog ham i 1869. Men Aaret efter, i 1870, sendte Aalborg ham til Thinget, og her gjenvalgtes han den 20de September 1872 og efter Opløsningen den 14de November d. A. Venstre havde sat Alt i Bevægelse for at styrte ham, og ingen af de mange Candidater, der optraadte rundt om i Landet, havde holdt saamange Valgmøder som Justitsministerens Modcandidat, Gaardmand Claus Johansen af Vaarst; men Ministeren seirede, om end kun med ringe Overtal, og det Forsøg, som Venstre senere har gjort paa at bestride Gyldigheden af hans Valg, vil neppe føre til noget Resultat. Ligesom det hele Land med Interesse havde lyttet til hans Taler før Valget, der bleve udførlig gjengivne i alle Blade, saaledes modtog han ogsaa efter Valget talrige Vidnesbyrd om den Glæde, hans Vælgere følte ved paany at kunne betragte ham som deres Repræsentant, og om den personlige Tillid og Høiagtelse, han havde formaaet at vinde i sin Valgkreds. Det var ved denne Leilighed, at han i sin Tak til Haandværkerforeningen, der var mødt ved et Festmaaltid for at udføre nogle Sange, fremhævede, hvor tung en Pligt det havde været for ham at fastholde den over de socialistiske Førere fældede Dom, og udtalte, at han havde maattet opfylde denne Pligt ikke saa meget, fordi de Ulykkelige havde forbrudt sig imod de bestaaende Love, som fordi de netop overfor Arbeiderne havde forbrudt sig saa uendelig meget, idet de ved deres falske Paastande og løgnagtige Udtalelser havde udsaaet en Gift i mangt et Hjerte, som maaskee aldrig udryddedes igjen, og ved at gyde Misundelse og Had i Hjertet imod alle i Samfundet gunstigere Stillede havde gjort det dobbelt vanskeligt at arbeide hen til en sund, varig og heldbringende Forbedring af Arbeidernes Kaar. Det var Ord, som fandt Gjenklang over hele Landet, fordi de vare et kort og klart Udtryk af den almindelige Stemning overfor den socialistiske Bevægelse.

I Kleins Embedsstilling var der faa Aar efter, at han var indtraadt i Rigsdagen, foregaaet en Forandring. Det var ved Lov blevet bestemt, at der fra 1ste Januar 1862 skulde oprettes en ny Sø- og Handelsret i Kjøbenhavn, hvis Sammensætning skulde have en fra de øvrige Domstoles væsentlig forskjellig Charakteer, og ved hvilken Offentlighed og Mundtlighed for første Gang skulde indføres i Retspleien. Det gjaldt om at finde en usædvanlig dygtig Mand til at føre det Nye og Uvante ind i Livet, og Valget faldt paa Klein, som i December 1861 blev udseet til Formand i denne Ret, hvis Virksomhed han indviede. Naar Sø- og Handelsretten med Grund har vundet almindelig Tillid, saa skyldes dette for en meget væsentlig Del den Mand, der som dens Formand i et Decennium har ledet dens Forhandlinger og paatrykt dens Forretningsgang sin klare Personligheds Stempel. Sin Stilling som Sø- og Handelsrettens Formand beklædte Klein indtil den 1ste Juli 1872, da han kaldtes til Sæde i Kongens Raad som Justitsminister. Allerede den 6te October 1860 havde Kong Frederik VII decoreret ham med Danebrogsordenens Ridderkors; da han udnævntes til Formand i Sø- og Handelsretten, blev han virkelig Justitsraad, i Juni 1869 paaskjønnede den nuværende Konge hans udmærkede Embedsførelse ved at udnævne ham til virkelig Etatsraad, da han fratraadte sin Embedsstiling ved Sø- og Handelsretten, føiedes Sølvkorset til det tidligere Ridderkors, og i indeværende Aars Foraar udnævntes han til Commandeur af Danebrog af anden Grad. Ved Obelitz' Udnævnelse til Høiesteretsassessor i 1870, blev Klein extraordinair Assessor i Høiesteret, og da der Aaret efter — i Januar 1871 — indtraadte en ny Vacance, forbeholdtes der Klein en Plads i Høiesteret, medens man ansaae det for ønskeligt for Sø- og Handelsretten, at han vedblev at beklæde Pladsen som dens Formand.

Kleins Virksomhed med Hensyn til Lovgivningsværket har ikke indskrænket sig til, hvad han har udrettet i Rigsdagen og senere som Minister; men han har ogsaa været stærkt benyttet i Commissioner, hvor hans Skarpsindighed, hans praktiske Blik, hans hurtige Omdømme og hans grundige og omfattende Kundskaber have ydet den største Nytte. Særlig skal her nævnes tre Commissioner, i hvilke han ganske ubestridelig har haft Hovedarbeidet, og af hvis Resultater han altsaa ogsaa har Hovedæren, nemlig Stempelpapircommissionen, der arbeidede i 1859 - 60, Commissionen til Undersøgelse af Overskridelserne ved Opførelsen af Vridsløselille Straffeanstalt, der nedsattes i 1862, samt Straffelovcommissionen, der nedsattes i 1861, og hvis Arbeide blev endt nogle Maaneder efter Frederik den Syvendes Død, medens paa Grund af de mellemkommende sørgelige Begivenheder Sagen først førtes til Ende et Par Aar senere, idet den nye Straffelov udkom med kongelig Stadfæstelse den 10de Februar 1866. Naar denne Lov, som Barfod siger i sine Fortællinger af Fædrelandets Historie, »ved sin milde og fribaarne Aand bragte vor Straffelovgivning i Samklang med de Folks, der i denne Retning havde naaet videst«, saa skal det ikke glemmes, at Hovedæren derfor tilkommer Klein, som ogsaa var Lovens væsentligste Støtte, da den bares frem i Rigsdagen af Justitsminister Leuning, der ligeledes selv havde haft Sæde i Commissionen. Af andre Commissioner, i hvis Arbeide Klein senere har deltaget og deltager, kunne nævnes den store Procescommission, der nedsattes i 1867, den i 1868 nedsatte Kirkecommission og den for et Par Aar siden nedsatte Commission til Udarbeidelsen af en Sø- og Handelslov, hvis Formand han er.

At selv en Mand med hans usædvanlige Arbeidskraft stundom har kunnet overvældes af en saa anstrengt Virksomhed som den, der kortelig er skizzeret ovenfor, er ikke til at undres over, og i 1869 bøde Hensyn til hans Helbred ham at vinde friske Kræfter ved et Besøg i Udlandet. Fra Februar til Mai foretog han en Recreationsreise og besøgte Frankrig, Italien og Schweiz.

Den 17de August 1850 blev Klein gift med Augusta Julie Vilhelmine Erichsen, med hvem han siden har levet i et lykkeligt Ægteskab. De have kun haft et Barn, og det døde i den tidligste Ungdom.

Ravnen.

(Et islandsk Genrebillede.)

I.

Den lange islandske Vinter nærmede sig med stærke Skridt. Octoberblæsten jog de regntunge Skylag tæt sammen langt ned over Fjeldtinderne. Fjordene sortnede, alle Trækfuglene vare fløine deres Vei. Men Ravnene »holdt Thing«, som det kaldes, naar de i uoverskuelig Mængde bedække Fjeldsletten, larmende og skrigende, og raadslaae om hvordan Vinteren skal tilbringes og paa hvilke Gaarde de skulle fordele sig — enkeltviis eller to tre i Flok — for at faae Vinterføden af Menneskehaand, naar Naturen igjen begynder paa sin gamle Karrighed.

Det blev mørkt, Natten kastede sin Kappe over alle de skrigende Skabninger, og inden lang Tid var der tyst paa Sletten; thi Alt — med Undtagelse af Blæsten — var træt og havde søgt Hvile. Neppe havde dog den næste kolde Morgen tændt sit første Gry, før alle Ravnene havde sovet ud og allerede vare ifærd med Afreisen. Nogle fløi mod Syd, Andre mod Nord. En af dem tog Kvarteer ved den Fjord, hvor Torbjørn Bonde boede under et høit Fjeld, hvis Væg hang ligeover Husene. Torbjørns Søn Kjartan blev Førstemand til at byde den sorte Vintergjest Velkommen.

Og det var i sin Orden, at Drengen blev den Første, der fik Øie paa Ravnen; thi han var alle Fuglenes Ven og havde i dem sine bedste Legekammerater. Han kjendte deres Maal, saa han kunde abe dem efter med sin Stemme, hvor forskjellige end deres Røster vare. Han vidste hvor Rederne fandtes, baade høit oppe paa Fjeldsiden og dybt nede imellem Tuerne, og enten det nu var dem imod eller med, saa skulde de med til hans Leg og Spilopper, naar han havde Brug for dem; for han forstod at tæmme og afrette dem, der havde Nemme nok dertil. — Nu var den lærvilligste og klogeste af alle Fugle kommen — han saae den først, det skulde blive hans Ravn, den!

Det Første, hans Øie derfor søgte, naar han om Morgenen var ude af Fjerene, var Ravnen; det Næste, han havde at gjøre, var at kaste en Bid til den; men en saadan Omhu for dens Velvære kunde ikke Andet end føre til større Ting, Ravnen maatte snart lære ham at kjende, og de blev Venner. Aldrig saa snart saae den ham da komme ud ad Døren, før den hoppede ham imøde, nærmere og nærmere, indtil den tilsidst aad af hans Haand. Men Noget skulde den gjøre for Føden. »Kan Du hoppe høit, min Ravn?« spurgte Kjartan, og Ravnen maatte tilveirs efter sin Bid. »Kan Du sidde paa min Skulder, min Ravn?« spurgte han, og Ravnen naaede derop. »Kan Du hente den Bid fra mit Hoved, min Ravn?« - og Ravnen plukkede ham Brødet ud af Haarene.

Den sidste Konst havde de Begge stor Fornøielse af; men hvortil den kunde føre, det skal Tiden vise os.

II.

Groa hed en gammel Kjærling, der allerede i en Snes Aar havde gaaet paa Omgang som Fattiglem og i det sidste Aar var bleven anbragt hos Torbjørn. Hun var ilde lidt, for hun havde en hvas Tunge og et arrigt Sind, og styg var hun at see til som en gammel Hex, naar hun humpede afsted med sin Stav og gumlede paa Noget imellem Tænderne. Hæsligst var dog Blikket, der skjævede ud fra de rødrandede Øine; sjelden saae hun Nogen lige ind i Ansigtet, uden naar hun i en mere end sædvanlig Grad blev vred paa ham, men da var det ogsaa, som om hun skulde brænde ham op med Hud og Haar med det Samme.

Det er en Selvfølge, at Groa og Kjartan fra første Øieblik af vare fødte Fjender. Hele hendes Person og Maade at være paa, gave ham altfor mangen god Leilighed til en lystig Spas, til at han af Hensyn til hendes knubbede Ord skulde lade den fare, og da han desuden altid fik Latteren paa sin Side, eftersom ingen af Folkene kunde lide Groa, var der endnu mindre Anledning til at sidde stille som en Mus, blot fordi hun sad ham nær. Selv Torbjørn, der var en alvorlig Mand, kunde undertiden ikke bare sig for at le, kom det ham end over Læberne: »Naa naa, lille Kjartan, lad nu det sølle gamle Skrog i Ro!«

Var det galt før imellem dem, værre blev det dog, efterat Ravnen var kommen paa Gaarden og havde lært sin Mester Konsten af. »Den forbandede Tyv!« skreg Groa, hvergang hun fik Øie paa Ravnen, og travlt fik hun da med at bringe sine Sager i Sikkerhed, Strikketøiet, Messing-Næseklemmeren, eller det Kjæreste af Alt, Snushornet; hun vidste jo, at kunde den see sit Snit, snappede den hende, om galt skulde være, selv Brillerne af Næsen! Denne Ravn var den snedigste Tyvenatur, hun endnu havde truffet paa, og det var som om den fandt en sær Fornøielse i at gjøre hende til Skive for alle sine skumle Idrætter. En Morgen stod hun med Hovedet lidt om Hjørnet af Badstuehuset og skjævede efter Solen — vips! var Ravnen der og stjal den Tørfisk, hun havde i Haanden og netop skulde have banket mør til sin Frokost. Stokken kom frem, men hvor var da Ravnen? Oppe i Lien, hvor den pleiede at gjemme alle sine Tyvekoster paa Steder, som kun en flyvende Fugl kunde komme til!

»Pokker ta' den forbandede Tyv!« skreg Kjærlingen efter den, »og Dig med!« føiede hun til, da hun fik Øie paa Kjartan, som stod der og lo af fuld Hals.

III.

Det var streng Vinter. Stormen hylede og Sneen føg, og der kom Dage, paa hvilke ingen menneskelig Skabning kunde komme udenfor Døren. Folkene paa Torbjørns Gaard vare da ofte samlede mange Timer i Træk oppe i Badstuen og forkortede Tiden med Læsning og Fortælling om gamle og nye Dages Hændelser. Badstuen laa under Taget af det største af Gaardens Huse; en Stige førte op til den fra den lange mørke Gang ud mod Tunet, og to smaa Vinduer, eet paa hver Gavl, bragte Lysning derind. To Rækker Senge med brogede uldne Tæpper løb ind under begge Tagskraaninger og derpaa sad Gaardens Folk. Mænd og Kvinder, hver sysselsat med sit Arbeide, En ved sin Rok, En ved Karten, En ifærd med at snitte i Træ eller Lignende. Det var en lille Verden for sig, som i disse Timer maatte være sig selv Alt, men som trods Ensomheden dog ganske vist var ligesaa fuldt inde i Livet, som Folket i de store, tætte, larmende Stæder, hvor den Ene mener knapt at kunne finde Plads uden at skubbe sin Sidemand af Veien.

En Dag faldt Samtalen paa overnaturlige Ting, Trolde, Gjengangere og Spøgelser, og som det var